

Tristețea frunzelor

Într-o zi de toamnă,
Am trecut prin crâng
Și-am văzut pe-o ramură
Două frunze care plâng.

Una zice că-i frumoasă
C-o-ncălzește soarele,
Alta-i tristă că-i urâtă
Și-o apasă gândurile.

Vântul auzindu-le,
A-nceput să șuiere,
Frunzele suflându-le,
Tristețile alungându-le.

Soarele

Soare, drag soare,
Ce dai zilelor culoare,
Ești zâmbetul ce aduce
În suflete sărbătoare.

Noaptea pleci, ziua te-ntorci
Și pe flori le faci să crească.
Pe pământul ce-l privești
Numai mulțumiri găsești.

Vara-i galbenă, iarna-i argintie,
Tu strălucești peste câmpie.
În orice anotimp ar fi,
Ești pe cer în orice zi.

Anotimpurile

Primăvara e o zână
Ce-mpodobește grădina.
Ghiocei și toporași
A presărat pe imaș.

Vara-i un cuptor de soare
Ce ne mângâie cu-a lui dogoare.
Câmpiile-s de holde pline,
Vântul stă să le admire.

Toamna-i un covor de frunze
De ploaia aspră veștejite.
Roadele-s coapte toate,
Grădinile-mbelșugate.

Iat-o și pe baba iarnă,
Încărcată cu zăpadă.
Copiii sunt bucuroși,
Pe derdeluș gălăgioși.